

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА**

**Тези доповідей
державної науково-практичної конференції**

19 листопада 2015 року

Біла Церква
2015

Редакційна колегія:

Даниленко А.С., д-р екон. наук, академік НААН, ректор;

Сахнюк В.В., д-р вет. наук, проректор з наукової та інноваційної діяльності;

Борщовецька В.Д., канд. пед. наук, декан факультету права та лінгвістики;

Мельник О.Г., канд. юрид. наук;

Сокольська М.О., зав. редакційно-видавничого відділу, відповідальний секретар;

Царенко Т.М., канд. вет. наук, начальник відділу науково-дослідної та інноваційної діяльності.

Актуальні проблеми українського законодавства: тези доповідей державної науково-практичної конференції, 19 листопада 2015 р. – Біла Церква, 2015. – 24 с.

У збірнику тез представлені матеріали конференції «Актуальні проблеми українського законодавства», в яких висвітлені результати наукових досліджень з питань державного управління та державно-правового регулювання в сфері сільського господарства.

РЕФОРМУВАННЯ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ ЯК ОСНОВНЕ ЗАВДАННЯ ПРОЦЕСУ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

Сьогодні для існування і ефективного функціонування місцевого самоврядування відсутня достатня матеріальна і фінансова база, на нього здійснюється вплив з боку місцевих державних адміністрацій, які мають невиправдано широкі повноваження, що призводить до труднощів у розмежуванні повноважень між органами виконавчої влади та місцевого самоврядування. Саме тому виникла необхідність у реформуванні системи місцевої публічної влади, змістом якої має стати децентралізація. Важливим кроком у цьому напрямку стало підписання Президентом України Указу «Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020», в якому децентралізація визначена однією з першочергових реформ. Головною передумовою реалізації цієї Стратегії є суспільний договір між владою, бізнесом та громадянським суспільством, де кожна сторона має свою зону відповідальності.

Суть перетворень, які пропонує реформа децентралізації у тому, що органи місцевого самоврядування різних рівнів отримають необхідні повноваження та ресурси для здійснення влади. Реформа передбачає передачу в місцеві бюджети частини загальнонаціональних податків, а тому створює зацікавленість новостворених громад у розвитку власної території. Результатом даної реформи стане розподіл повноважень між органами самоврядування різних рівнів, органами місцевого самоврядування та органами державної влади; наближення, наскільки можливо, процесу прийняття рішень до громадян; забезпечення взаємодії і співробітництва між різними рівнями влади; забезпечення участі органів місцевого самоврядування у визначенні їх власних повноважень.

Першим кроком у ході проведенні реформи стало схвалення Кабінетом Міністрів Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні» у 2014 році. Метою даної Концепції було визначення напрямів, механізмів і строків формування ефективного місцевого самоврядування та територіальної організації влади для створення і підтримки повноцінного життєвого середовища для громадян, надання високоякісних та доступних публічних послуг, становлення інститутів прямого народовладдя, задоволення інтересів громадян в усіх сферах життєдіяльності на відповідній території, узгодження інтересів держави та територіальних громад.

Наступним кроком процесу децентралізації став Закон України "Про засади державної регіональної політики» підписаний Президентом України 05.02.2015 р., який визначив основні правові, економічні, соціальні, екологічні, гуманітарні та організаційні засади державної регіональної політики як складової частини внутрішньої політики України. Важливим було те, що даний акт визначив нові пріоритети розвитку регіонів, серед яких ефективне використання внутрішнього потенціалу регіонів, стимулювання та підтримка місцевих ініціатив, скорочення розриву між рівнем життя людей у різних регіонах, підвищення конкурентоспроможності регіонів. Закон визначив, що, окрім Державної стратегії регіонального розвитку України, кожен регіон повинен мати власну семирічну стратегію розвитку, які розроблятимуть місцеві ОДА, з урахуванням особливостей кожного регіону. Кожна стратегія матиме план заходів з її реалізації.

Продовженням децентралізації стало підписання Президентом України Закону «Про добровільне об'єднання територіальних громад», який регулює відносини, що виникають у процесі добровільного об'єднання територіальних громад сіл, селищ та міст. В рамках децентралізації Мінрегіоном розроблено пропозиції щодо внесення змін до Конституції України; розроблено проекти ряду законів, зокрема: проект Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України» (щодо децентралізації фінансів та зміцнення матеріальної та фінансової основи місцевого самоврядування, щодо перерозподілу податків);

проект Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (нова редакція); проект концепції Закону України про поліцію місцевого самоврядування (муніципальна поліція). Продовжується опрацювання та розроблення законопроектів про органи самоорганізації населення, про місцеві органи виконавчої влади, про порядок вирішення питань адміністративно-територіального устрою України, про місцеві вибори тощо.

Прийняття змін до Конституції створить фундамент для реформування місцевого самоврядування, тому що саме вони і, разом з тим, схвалення низки відповідних законів здатні забезпечити ефективну реалізацію реформи місцевого самоврядування в Україні.

УДК 347

ЄФРЕМОВА І.І., канд. юрид. наук

Білоцерківського національного аграрного університету

ВПЛИВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПРИВАТНОГО ПРАВА НА РОЗВИТОК НАЦІОНАЛЬНИХ СИСТЕМ ЦИВІЛЬНОГО ПРАВА

Коріння правової системи України сягає римського права, що вказує на його спільність із загальноєвропейським. З урахуванням історичних тенденцій та сучасних євроінтеграційних процесів, які відбуваються в нашій державі, усі дослідження генезису європейської правової системи набувають надзвичайної актуальності, оскільки усі євроінтеграційні процеси України в правовій сфері беззастережно мають супроводжуватися гармонізацією вітчизняного та європейського законодавства.

Система європейського приватного права завдяки своїй специфіці та пристосованості до міжнародного поширення є першою системою, з якою Україна зазнає інтеграційних процесів. Це пояснюється тим фактом, що сучасні тенденції, як світу в цілому, так і Європи зокрема, створюють нову систему світової торгівлі, відбувається переміщення великих мас товарів та капіталів, що призводить до постійного зростання транснаціональних потоків. Одним із пріоритетних завдань ЄС та України є створення єдиного правового простору, а для цього необхідно провести адаптацію національного цивільного законодавства до стандартів ЄС.

Найближчим до стандартів ЄС є традиції, які напрацьовувались роками у західноєвропейських правових системах.

Так, західноєвропейські традиції права, як визначають у теорії права, це ті правові ідеї, поняття, категорії та інститути, котрі ґрунтуються на світогляді, культурі і ментальності західноєвропейської локальної цивілізації і свідомо передаються як її правові цінності від покоління до покоління.

Для західноєвропейської традиції права властивим є те, що:

1) існує відносно чітка межа між правовими та іншими інституціями. Це означає, зокрема, що хоч політика і мораль можуть визначати закон, але вони не тлумачаться як сам закон, як це має місце в деяких інших культурах, і особливо притаманно сучасним українським реаліям);

2) управління правовими інституціями доручається спеціальному корпусу людей, які займаються правовою діяльністю на професійній основі і для цього спеціально здобувають юридичну освіту;

3) сума юридичних знань, отримана фахівцями, знаходиться в діалектичній єдності з правовими інституціями;

4) закон сприймається як цілісна система, «організм», який розвивається у часі, через століття і покоління;

5) життєздатність системи права ґрунтується на впевненості суспільства в довговічному характері права;

6) розвиток права є не тільки пристосуванням старого до нового. Право не просто продовжується, а має історію;

7) історичність права пов'язана з усвідомленням його переваги над політичною владою;
8) співіснування і змагання всередині одного суспільства різних юрисдикцій. Саме цей плюралізм робить переваги закону необхідними і можливими [1].

Важливо зазначити, що адаптація не лише законодавства України до західно-європейських традицій права, а і усієї системи цивільного права у правостановлюючій та правозастосовній діяльності, дозволить гідно інтегруватись нашій державі до європейської спільноти в сфері приватного права.

Список літератури

1. Берман Г.Дж. Западная традиция права: эпоха формирования / Г.Дж. Берман; пер. с англ. – 2-е изд. – М.: Изд-во МГУ, 1998. – 624 с.

УДК 341.9

НАСТИНА О.І., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

nastina_olga@ukr.net

ПРОДАЖ ЗЕМЕЛЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ: ШЛЯХ ДЛЯ ІНВЕСТИЦІЙ

Сьогодні землі сільськогосподарського призначення вважаються найбільш перспективними для інвестування в сільське господарство, однак наразі упродовж усієї незалежності нашої країни ці землі перебувають поза господарським оборотом. Українські чорноземи є найпривабливішими інвестиціями для іноземців в умовах світового постійного зростання чисельності населення планети та вже визнаної продовольчої кризи.

Україна є другою за величиною державою в Європі із загальною площею земель, що перевищує 60 млн. га. З них до сільськогосподарських відносяться 42 млн. га (69,2 % територій), у тому числі рілля – 32 млн. га (53,8 % територій). У межах території України розташовується близько 7 % світових запасів чорноземів, біля третини сільськогосподарських земель Європи і понад 2,3 % загальносвітової площі орних земель.

Україна має особливе кліматичне розташування, помірний континентальний клімат та надважливе геополітичне значення, саме тому світовий бізнес прискіпливо оглядають Україну для потенційних фінансових вливань. Як відомо, до 2050 року населення планети збільшиться до 9 млрд. людей. Щоб прогодувати себе, людству за 36 років необхідно налагодити рослинництво, а саме виробництво зерна до 3,2 млрд. тон і це в умовах фактичної відсутності вільних орних земель, придатних для вирощування зернових культур.

Привабливими для іноземного інвестора є декілька моментів: широкий вибір ділянок земель сільськогосподарського призначення, значна пропозиція на потенційному ринку земель, несформований рівень помірних цін, а і тому низька ціна на потенційні земельні ділянки для продажу та порівняно висока якість ґрунтів і високий потенціал врожайності.

Як зазначає фахівець у питаннях ринку земель А.І. Ріпенко, навіть у складних законодавчих умовах України існують варіанти абсолютно законного оформлення прав на земельні ділянки сільськогосподарського призначення і подальшого ефективного управління ними. Окрім економічного ефекту, відповідні заходи (консолідація земель, впровадження ефективних сівозмін та ін.) можуть дозволити значно поліпшити стан довкілля.

Як вказують економісти, на першому етапі, після закінчення терміну дії мораторію з 2016 року, буде відкрито продаж сільгоспземель державної форми власності. На другому етапі після того, як перший етап пройде успішно, будуть виявлені і нівельовані ризики, а ціна землі підніметься до ринкової, можна буде відкрити доступ на ринок громадянам.

Відомий український землевпорядник А.Г. Мартин сказав: «Земельний глобус не гумовий». Тому сучасним завданням політиків є створити рівні умови для бажаного продажу землі всіма учасникам ринкового обігу земель та не допустити відтоку національного багатства України – земель сільськогосподарського призначення, до чужих рук.

УДК 343.1

ЩЕРИЦЯ С.І., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ОСНОВИ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ЗАСУДЖЕНОГО

З юридичної точки зору правовий статус є ключовою категорією, яка формує фундамент для будь-яких правовідносин. Саме тому правовий статус визначається для всіх суб'єктів правовідносин. Особливо важливим це є для визначення правового статусу засудженого, оскільки його становище суттєво обмежується тими покараннями, які застосовуються за вироком суду. В кінцевому підсумку сутність покарання і полягає в зміні та обмеженні правового статусу особи. Закон визначає, що основи статусу засудженої особи властиві всім покаранням. На них ґрунтується діяльність з виконання кримінальних покарань і формулюються більш конкретні положення, які визначають правове положення засуджених до інших покарань. Засуджені користуються всіма правами людини та громадянина, передбаченими Конституцією України, за винятком обмежень, визначених Кримінально-виконавчим кодексом України, законами України і встановлених вироком суду.

Атрибутивними ознаками правового статусу є перш за все певний стан, який залежить від виду правовідносин, в межах яких він складається. По друге це урегульованість стану за допомогою юридичних норм. Крім того, можливості та обмеження будь-якого суб'єкту визначаються лише нормативними актами. По третє зміст стану, який визначається загальною доктриною права та конкретизується залежно від виду покарання.

Виходячи з вказаних ознак можна навести таке визначення правового статусу засудженого: правовий статус засудженого – це стан, засудженої до відповідного виду покарання особи, змістом якого є права, обов'язки, а також обмеження, що впливають з конкретного виду покарання і визначаються правовими нормами.

У ст. 7 Кримінально-виконавчого кодексу України зазначено, що держава поважає і охороняє права, свободи і законні інтереси засуджених, забезпечує необхідні умови для їх виправлення і ресоціалізації, соціальну і правову захищеність та їх особисту безпеку. В даній статті говорячи про основи правового статусу засудженого, згадують й про законні інтереси, але я вважаю, що це твердження законодавця не є обґрунтованим, оскільки всі варіанти поведінки, які віднесені до так званих законних інтересів, в кінцевому підсумку, є правами засудженого, але з певними особливостями їх реалізації.

Отже правовий статус є тим виміром, який визначає спочатку загальний правовий стан особи, а після винесення вироку зміну цього стану, його перетворення у інший правовий стан, що є значно вужчим. Правовий статус є важливим ще й тому, що саме він дає змогу зрозуміти спрямованість пенітенціарної політики тієї чи іншої держави, її доктринальні положення, орієнтацію на дотримання прав людини або їх ігнорування і можливості і стан забезпечення цього статусу.

УДК 347.73

КОВАЛЬЧУК І.В., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ МІЖБЮДЖЕТНИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

Сучасні трансформаційні процеси в Україні визначають нові підходи до формування взаємовідносин у системі державного і місцевих бюджетів. Зміни, що відбуваються у вітчизняній економіці, характеризуються демократизацією суспільного життя та необхідністю формування такої концепції державної регіональної фінансової політики, яка стала б чинником виходу країни з фінансової кризи. Це, насамперед, зумовлює перенесення значного обсягу

здійснюваних витрат (насамперед соціальних) на рівень адміністративно територіальних одиниць, вирішення яких потребує наявності стійких доходів місцевих бюджетів.

Основою фінансового забезпечення діяльності представницьких та виконавчих органів місцевого самоврядування є бюджет. З даного джерела фінансуються заходи щодо соціального і економічного розвитку відповідної території, здійснюється перерозподіл національного доходу, створеного в межах території.

Основним джерелом формування бюджетів різних рівнів є розподіл державних податків і зборів та закріплення їх конкретних видів за державним та місцевими бюджетами на тривалий час. Це забезпечує не тільки самостійність бюджетів, але й активізує їх роль у проведенні державної політики, дає можливість суб'єктам місцевого самоврядування без втручання центральних органів влади формувати власні фінансові ресурси та складати довготермінові перспективні прогнози соціально-економічного розвитку територіальних громад.

Проблема забезпеченості органів місцевого самоврядування необхідними фінансовими ресурсами в даний час набуває надзвичайно важливе теоретичне та практичне значення. Це пов'язано насамперед із децентралізацією влади, вступом України до Ради Європи та ратифікацією Європейської хартії про місцеве самоврядування.

Ефективність місцевого самоврядування набагато залежить від того, які бюджетні ресурси отримують у своє розпорядження самоврядні органи.

По перше, в Україні, поки що органи місцевого самоврядування не мають достатньо самостійного з економічної точки зору бюджету, таким чином не мають можливості з максимальною ефективністю здійснювати свої повноваження. Фінансова основа життєдіяльності на місцях формується в такій ситуації, як і в минулі часи, тобто “зверху”. Для подолання ситуації, що склалася, необхідно налагодити та ввести в дію новий механізм бюджетних взаємовідносин, на який спиралась би цілісна в масштабах усієї країни система. Достатнє економічне та фінансове забезпечення системи місцевого самоврядування неможливе без повномасштабної бюджетної реформи.

По-друге, сьогодні мова повинна йти про фінансове забезпечення самостійності бюджету на рівні місцевого самоврядування, про створення доходів кожного рівня управління. І з цього погляду необхідно враховувати, що податки як основне джерело надходжень до бюджету виконують не тільки фіскальну функцію, а й стимулюючу. Податкова система повинна будуватися не механічно, виходити не тільки з того, кому і скільки потрібно отримати доходів, а насамперед виходити з того, які податки і на якому рівні будуть працювати ефективніше.

По-третє, організація бюджетного устрою не обмежується вдосконаленням бюджетних взаємовідносин між центром та суб'єктами самоврядування. Головним напрямом демократизації бюджетного устрою України повинно стати розмежування фінансових потоків між державою та місцевим самоврядуванням. Надання широких бюджетних прав органам місцевого самоврядування та підвищення їх фінансової самостійності дасть можливість вирішувати завдання місцевого рівня, не відволікаючи значних коштів з державного бюджету, що важливо для створення бездефіцитної бюджетної системи.

УДК 343.2

МОХОНЬКО О.О., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

elena_mohonko@ukr.net

ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В УКРАЇНІ

Реформування в країні тривають, і торкаються вони, на сьогодні, різноманітних сфер життєдіяльності суспільства. Однією з яких беззаперечно важливою і такою, що пригортає багато уваги – це реформування виконавчої гілки влади. Одним з кроків реформування є реформування української міліції і перетворення її у Національну поліцію, починаючи з патрульної служби.

Всі ми є очевидцями того, що нові патрульні поліцейські починають працювати все в нових і нових містах. Почав діяти і новий закон "Про Національну поліцію". Аналізуючи діюче законодавство спробуємо встановити позитивні моменти і прогалини даного реформування.

Важливим і позитивним моментом спрямованим на деполітизацію діяльності поліції, вважаємо, інституційне розділення МВС і поліції. Оскільки відповідно до Закону (ч. 1 ст. 2) поліція є професійний орган, який здійснюватиме поліцейські повноваження. Але разом з тим керівника поліції має право призначати Кабінет Міністрів України за поданням прем'єр-міністра на підставі пропозиції міністра внутрішніх справ за контрактом на 5 років. А також керівник Національної поліції має погоджувати з міністром призначення своїх заступників, а також керівників та заступників керівників територіальних (обласних) підрозділів поліції. Отже, політичні впливи на поліцію залишаються актуальними.

Інша важлива річ, як відзначають науковці, – сервісна функція поліції. Законом визначено, що вся діяльність поліції полягає у наданні поліцейських послуг (ст. 2). Тепер це не просто боротьба зі злочинністю, забезпечення правопорядку, а саме надання послуг суспільству щодо підтримки належного рівня безпеки [1].

Наступним позитивним моментом можна вважати відкритий порядок обрання на посади в ряди поліції. Будь-яка особа, старше 18 років, яка має повну загальну освіту і відповідний стан здоров'я може на конкурсній основі працювати в Національній поліції. Але, разом з тим підготовка кадрів відбувається в авральном режимі, на протязі 3-хмісяців і нагальним залишається питання професійності таких кадрів. Більше того, в законі нічого не вказано про порядок підготовки і навчання поліцейських.

Законом передбачено права (49 пунктів) та обов'язки (38 пунктів) поліцейських. Серед яких, є право на необмежений доступ поліцейських до інформації про громадян. Тепер, відповідно до статей 25 і 26 закону, поліція буде самостійно вести 18 баз даних і матиме доступ до баз даних (реєстрів) інших органів влади. Фактично будь-який поліцейський при виконанні своїх повноважень матиме право оперативного, безперешкодного доступу до всієї інформації про особу. Це порушує і європейські стандарти, і конституційні рамки захисту особистого і сімейного життя (стаття 32 Конституції України), тому що можливість такого доступу повинна бути тільки у випадках досудового розслідування [2]. Але залишається питання, навіщо патрульному поліцейському доступ, наприклад, мати доступ до реєстру вчинення нотаріальних дій або реєстру платників податків?

Не безпідставно науковці вбачають в такій нормі великий ризик для зловживань, бо таким чином можна за 5 секунд назбирати інформацію "на замовлення" на будь-якого політичного опонента, бізнес-конкурента, незручного журналіста чи громадського активіста [3].

Список літератури

1. Про національну поліцію // Закон України. – Електронний ресурс. – <http://zakon3.rada.gov.ua>
2. Конституція України. – Електронний ресурс. – <http://www.president.gov.ua>
3. Банчук О. Новий закон про поліцію: обмеження свобод українців під маскою реформи. – Електронний ресурс. – <http://humanrights.org.ua>

УДК 349.42:001.89

ПАХОМОВА А.О., канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
pakhomova_a@ukr.net

НОВЕЛИ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ВИЩУ ОСВІТУ

Останнім часом багато уваги приділяється питанням регулювання наукових та освітніх процесів, всебічної інтеграції наукової діяльності у міжнародний науково-освітній простір. Проте, всі ці питання, здебільшого, мають достатньо загальний характер, що, в свою чергу, відволікає від реформування дійсно необхідних сфер освітньої та наукової діяльності.

За часів незалежності наша держава декілька разів намагалась гармонізувати законодавчу базу в сфері освіти та науки, проте кожного разу залишалися прогалини, які не

відповідали вимогам часу. Прийняття нового закону «Про вищу освіту» стало новим витком у реформуванні наукової сфери, який має достатньо революційний характер.

Сучасна вітчизняна наукова сфера не спроможна адекватно реагувати на економічні та суспільні виклики і надто слабо впливає на розвиток країни. Для подолання кризової ситуації нагальною постала проблема гармонізації національного законодавства із міжнародним, створивши більш адаптовану нормативну базу для можливості створення академічної автономії, залучення іноземних інвестицій у наукові розробки, можливості безпосереднього доведення творчого потенціалу науки до підприємців та виробників тощо.

Першим кроком на шляху реформування стало прийняття нового Закону України «Про вищу освіту». Цей Закон встановлює основні правові, організаційні, фінансові засади функціонування системи вищої освіти, створює умови для посилення співпраці державних органів і бізнесу з вищими навчальними закладами на принципах автономії вищих навчальних закладів, поєднання освіти з наукою та виробництвом з метою підготовки конкурентоспроможного людського капіталу для високотехнологічного та інноваційного розвитку країни, самореалізації особистості, забезпечення потреб суспільства, ринку праці та держави у кваліфікованих фахівцях.

Закон чітко визначив основи наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності у вищих навчальних закладах, яка є невід'ємною складовою освітньої діяльності і провадиться з метою інтеграції наукової, освітньої і виробничої діяльності в системі вищої освіти. Проведення наукової і науково-технічної діяльності університетами, академіями, інститутами є обов'язковим.

Суб'єктами наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності є наукові, науково-педагогічні працівники, особи, які навчаються у вищих навчальних закладах, інші працівники вищих навчальних закладів, а також працівники підприємств, які спільно з вищими навчальними закладами провадять наукову, науково-технічну та інноваційну діяльність.

Основною метою наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності є здобуття нових наукових знань шляхом проведення наукових досліджень і розробок та їх спрямування на створення і впровадження нових конкурентоспроможних технологій, видів техніки, матеріалів тощо для забезпечення інноваційного розвитку суспільства, підготовки фахівців інноваційного типу.

Наукова, науково-технічна та інноваційна діяльність у вищих навчальних закладах провадиться відповідно до законодавства про освітню, наукову, науково-технічну та інноваційну діяльність. Державні органи, до сфери управління яких належать вищі навчальні заклади, формують політику наукової і інноваційної діяльності, яка здійснюється безпосередньо вищими навчальними закладами на засадах автономії.

Можна констатувати, що законодавці України поступово вибудовують правову базу для підтримки освіти, науки, науково-дослідної роботи й стимулювання інноваційного розвитку. Новий закон України «Про вищу освіту» має значні переваги чітко визначивши основи наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності у вищих навчальних закладах, що дасть змогу підвищити рівень здобуття нових наукових знань шляхом проведення наукових досліджень і розробок та їх спрямування на створення і впровадження нових конкурентоспроможних технологій, видів техніки, матеріалів тощо для забезпечення інноваційного розвитку суспільства, підготовки фахівців інноваційного типу.

УДК 342.951

ЛОМАКІНА І.Ю., канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
Loma.76@mail.ru

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОЦЕСУ ПЛАНУВАННЯ ТА ПРОГНОЗУВАННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ

Стратегією розвитку аграрного сектору України до 2020 року визначено, що одним із пріоритетних напрямків державного регулювання у сфері сільськогосподарського виробництва є

розвиток саморегулювання в аграрному секторі, делегування державою галузевим, фаховим та територіальним об'єднанням частини повноважень щодо регулювання аграрного ринку, в тому числі у частині здійснення контролю за якістю та безпечністю вітчизняної сільськогосподарської продукції.

Планування і прогнозування сільськогосподарського виробництва також є одним із ключових понять у системі інституційно-функціонального забезпечення державного регулювання аграрного сектору України. Планування та прогнозування діяльності у сфері сільського господарства має бути організоване таким чином, щоб забезпечити максимально ефективні організаційно-економічні умови для розвитку аграрного сектору шляхом забезпечення єдності економічних, соціальних та екологічних інтересів суспільства. Позитивним результатом ефективного державного регулювання у сфері планування і прогнозування сільськогосподарського виробництва є стабільне забезпечення населення якісною, безпечною, доступною вітчизняною сільськогосподарською продукцією, а промисловості – сільськогосподарською сировиною. Формування ефективних ринків економічних ресурсів в аграрному секторі України є однією з провідних умов забезпечення сталого економічного зростання вітчизняної економіки, підвищення життєвого рівня населення.

Отже, український аграрний сектор з потенціалом виробництва, що значно перевищує потреби внутрішнього ринку, є ланкою, яка може стати основою всієї національної економіки, сприяючи водночас зростанню рівня доходів сільського населення, зростанню економіки країни в цілому, а також підвищуючи імідж українського аграрного сектору на міжнародному ринку. Проте цей процес неможливий без ефективного державного регулювання та інституційно-функціонального забезпечення сільськогосподарського виробництва. Системою державного регулювання сільського господарства України передбачено функціонування органів державного, регіонального та місцевого значення, які забезпечують виконання основних його функцій.

УДК 21.01

ХАРЬКОВЩЕНКО Ю.Є., канд. філос. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

ІДЕАЛ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЛЮДИНИ У ФІЛОСОФСЬКІЙ СПАДЩИНІ Г. СКОВОРОДИ

У філософській творчості Г.С. Сковороди вчення про Бога не було самоціллю, але виступало істотним аспектом його антропологічних та етичних переконань.

Мислитель шукав відповіді на питання щодо місця Бога в світі людини та навпаки. Також Г. Сковорода визначав, що для людини найвище щастя і благо в пізнанні Бога в самому собі та розуміння себе як частини Бога. Центральною темою для Сковороди є реальне життя з Богом, життя тут і тепер, адже Бог перебуває в серці кожної людини. Тому шлях пізнання свого серця – це шлях до осягнення Бога.

На думку Г. Сковороди, істинний сенс людського життя й спасіння людства – у прийнятті Господа, слідування Божим заповідям, поборення спокуси земного.

Ідеал людини, за Г. Сковородою, – це, насамперед, людина глибоко релігійна, яка відчуває душею Бога постійно в своєму житті. Проте, на переконання мислителя, не кожний може побачити в собі Бога, це можливе лише за умови власного очищення від усього гріховного за допомогою Церкви: «Здравіе тела не иное что есть, как мир телесный, а мир сердечный есть живность и здравіе души... сердце, очищаемое от подлых мирских мнений, безпокоющих душу, начинает прозирать сокровенное внутрь себе сокровище счастья своего. Сих-то начинающих себе познавать призывает премудрость Божія в дом свой на угощение чрез служителей: «Приидите, ядите Мой хлеб и пійте вино» [Сковорода Г. Повне зібрання творів: у 2-х т. – К., 1973. – Т. 1. – С. 378].

Осередком світлого душевного життя людини є її серце. Саме через серце може проявитися особистість та здійсниться її обоження. Мислитель переконував, що призначення людини полягає в пізнанні Бога, служінні йому та любові до нього. Отже, якщо Бог тотожний людині, то людина тотожна Богові, пізнання Бога є пізнанням самого себе, а служіння Богові означає служіння самому собі.

УДК 32.019.51:564

БІЛЯЄВ М.О., ст. викладач

Білоцерківський національний аграрний університет

ФОРМУВАННЯ ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ ЗАСОБАМИ ТЕЛЕБАЧЕННЯ

В сучасному суспільстві телебачення формує суспільну думку стосовно найбільш важливих політичних проблем. Суспільство потребує механізм, який мав би бути контрольований громадою та сприяв би забезпеченню прав громадян на отримання достовірної інформації та вільного доступу до неї. На теперішній час телебачення активно використовується з політичною метою, оскільки визиває найбільший рівень довіри серед населення і дає людині можливість візуального сприйняття подій та їх чуттєвого сприйняття.

Провідними методами впливу телебачення на громадську думку є: формування інформаційного порядку денного, відкрита політична пропаганда, приховане інформаційне навіювання, семантичне маніпулювання, інформаційне відволікання, фрагментація політичних подій, ефект «терміновості» політичних повідомлень, створення політичного резонансу, «драматизація» політичних подій, «образ ворога», формування політичних стереотипів, формування політичних міфів і іміджі, політична реклама.

Прикладами маніпулювання політичними поглядами та настроями українських громадян в залежності від регіонів країни та росіян, де провідну роль відігравало та відіграє телебачення є останні політичні процеси в Україні. Інформація що надавалася населенню протягом останніх подій докорінно відрізнялися в залежності від державної належності телевізійних каналів, партійної та партійно-регіональної належності українських телеканалів, і як слід отримано за допомогою соціологічного опитування кардинально різні політичні погляди населення на ті чи інші процеси, що відбувалися.

В теперішній час власні інформаційні запити населення не є визначальними в діяльності телебачення в зв'язку з політичним протистоянням сьогодення. Все більше телебачення стає провідним засобом боротьби за владу, яке виражається в боротьбі за монополістичний вплив на нього з боку держави та численних політичних партій з метою впливу на свідомість громадян країни в порушення законодавчих умов щодо реалізації прав на отримання вільного доступу та розповсюдження інформації. Таким чином, повноцінне управління діяльністю телебачення та незалежне виконання журналістами своїх професійних обов'язків у відповідності до провідних європейських цінностей можливо за умови реалізації нової інформаційної політики держави, розробки та затвердження принципово нового «Закону про засоби масової інформації», виключення механізмів маніпуляцій свідомістю населення.

УДК 1(091):930.1(Платон)

ЯРМОЛА О.В., канд. філос. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ФІЛОСОФІЯ ІСТОРІЇ ТА ІСТОРІЯ ФІЛОСОФІЇ В ТВОРЧОСТІ ПЛАТОНА

Вчення Платона вже протягом двох з половиною тисяч років привертає до себе увагу мислителів. Це не дивно, адже видатний грек по праву вважається одним із «вчителів людства». Його твори надихають дослідників не стільки відповідями на «вічні» питання, що турбують кожную людину, а швидше геніальною постановкою цих питань, запропонованими ним методами їх розв'язання. Як справжній вчитель він долучає своїх читачів до самого процесу філософствування. Можна сперечатися з Платоном, не погоджуватися з його

концептуальними побудовами. Проте завжди цікаве його бачення проблематики, те контекстуальне поле, в якому здійснюється мислення.

Філософія історії у Платона тісно пов'язана з його баченням історико-філософського процесу. Особливістю творів Платона є їх діалогічна форма, яка дозволяє автору внести динаміку в сталу форму книжного викладу ідей та концепцій. Історія філософії пронизує всі платонівські твори. Адже специфіка викладу з необхідністю включає ті погляди, від яких відштовхується Платон, з якими він дискутує, які на очах читача змінюються, розвиваються. Талановитий грек не лише переказує погляди інших відомих йому філософів. Він їх класифікує і створює з них «мозаїку», за допомогою якої, найкращим чином окреслює власні погляди. Сьогодні не має сенсу сперечатися, чи справді Протагор говорив так, як це показано у відповідному діалозі. Значно важливіше те, що для Платона погляди Протагора та його послідовників, якого він протиставляє Геракліту із його послідовниками, створюють контекстуальне поле для формулювання проблеми, яку він намагається розв'язати. Взагалі, особливістю Платона є те, що всі його діалоги – це не просто викладення якоїсь, навіть і наймудрішої, концепції, це в першу чергу – постановка проблеми із подальшим її розвитком в ході дослідження. Так історія філософії попередників та сучасників Платона слугує йому точкою опори для надання смислу власним розміркуванням. Він, як справжній деміург, використовує відомі йому погляди та ідеї, модернізує їх, спрямовує у потрібне йому русло. Спираючись на історико-філософський спадок Платон конструює власну онтологію. Ця онтологія, викладена, зокрема, у діалозі «Тімей», визначає особливості існування та розвитку суспільного життя.

Для Платона суспільство – це не просто замкнена система, яка досягає певного рівня організації і припиняє свій розвиток. У Платона немає «кінця історії» характерного, зокрема, для комуністичної концепції. «Ідеальна держава» Платона не є власне ідеальною, оскільки матеріальний світ не є точною копією світу ідей. Закони, які спрямовують суспільне життя, не можуть, на думку Платона, абсолютно адекватно відображувати потреби людей. Те, що писане і зафіксоване на папері, часто не встигає за реальним життям. Часто виникають ситуації, які не підлягають розв'язанню за допомогою існуючих законів. З іншого боку, закони мають цілком людське походження. Вони встановлюються правителями-філософами. Якщо б правителі були б ідеальними, то й писані закони були б не потрібні. Проте, вони не ідеальні. Тому, по-перше, закони потрібні (хоча й не є досконаліми), по-друге, суспільне життя не може бути стабільним. Платон у діалозі «Держава» змальовує нам такі переходи від однієї форми правління до іншої. Як зазначає О.Ф. Лосєв, якщо аристократія забезпечувала панування кращих, то це краще дуже легко перетворюється просто на грошову перевагу, а згодом – на владу найбагатших – олігархію. Остання, в свою чергу, переходить у демократію, яка, з необхідністю, досягаючи своєї крайньої форми – переростає у тиранію. Людське суспільство, таким чином, на думку Платона, насправді не є «ідеальним», воно є динамічним утворенням, і в своєму розвитку залежить від діяльності людей, яка визначається їх «природою».

УДК 34.03

ТЕРЕЩУК М.М., ст. викладач

Білоцерківський національний аграрний університет

tereschuk2004@ukr.net

ПОЗИТИВНА ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ В ПУБЛІЧНОМУ ПРАВІ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ

Аналіз тверджень з приводу існування або відсутності позитивної (перспективної) юридичної відповідальності свідчить про те, що дана проблематика досить актуальний та дуалістичний характер, що зумовлює існування декількох векторів досліджень в її межах.

На нашу думку, не можна категорично заперечувати існування позитивної (перспективної) юридичної відповідальності, але в той же час не можна визначати її як таку, що існує в усіх галузях права.

Незважаючи на те, що до публічних галузей права юридична наука відносить конституційне, кримінальне, адміністративне тощо, відповідальність, що виникає в межах цих галузей права не завжди носить негативний характер, хоча дискусії з приводу існування позитивної відповідальності тривають й понині.

На захист такого твердження слід визначити поняття та сутність видів публічної відповідальності, звертаючись до провідних вчених-теоретиків публічних галузей права.

Провідною галузю публічного права, на нашу думку, слід вважати конституційне, оскільки регулює найважливіші правовідносини, що виникають у суспільному житті.

Роль конституційного права у системі публічного права зводиться до формування балансу інтересів держави та соціальних груп, при якому відносини між суб'єктами будуються на основі поділу влади та збалансованого правління.

З приводу юридичної відповідальності, що виникає в межах конституційного права, слід зазначити, що існує диференціація поглядів у її розумінні.

На наш погляд, слід погодитися з думкою, яка вказує на необхідність розмежування понять «конституційна відповідальність» та «конституційно-правова відповідальність», оскільки конституційна відповідальність є ширшою за змістом.

Конституційна відповідальність включає в себе усі види юридичної відповідальності, а конституційно-правова є самостійним видом юридичної відповідальності, що виникає внаслідок порушення норм Конституції та інших актів конституційного законодавства.

Таким чином, аналізуючи юридичну відповідальність в конституційному праві слід визначати її як конституційно-правову, а не конституційну.

УДК 342.42

МЕЛЬНИК О.Г., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

somaly7@yandex.ru

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ВЛАДИ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ПОДАЛЬШОГО ПОГЛИБЛЕННЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Сьогодні в Україні склалася сприятлива ситуація для реалізації найзначнішого реформаторського проекту періоду новітньої незалежності України. Що викликано, з одного боку, об'єктивними внутрішніми та зовнішніми чинниками, які мають політично мотивувати центральну владу, з іншого – повним вичерпанням місцевим самоврядуванням своїх внутрішніх ресурсів.

Українська модель реформування системи органів місцевого самоврядування передбачає запозичення не окремих практик, які виправдали себе в інших країнах, а одночасні зміни за багатьма напрямками, до того ж їх мають запроваджувати в складний кризовий період.

Прагнення синтезувати до українських умов варіант європейського розуміння місцевого самоврядування, таким чином, викликає необхідність поєднати стандарти, вироблені Радою Європи, з принципами, закладеними в основу сучасного Європейського Союзу.

Побудова в Україні принципово нової децентралізованої системи урядування, заснованої на принципах народовладдя, субсидіарності та інших загальноновизнаних у Європі засадах організації місцевої публічної влади, потребує, передусім, вдосконалення її основи – адміністративно-територіального устрою.

Україна обрала курс на європейську інтеграцію, ключовою складовою якої є місцеве самоврядування, сформоване за європейськими принципами. Відтак дедалі актуальнішою

стає необхідність включення українських міст у систему євроінтеграційних відносин. Це дасть можливість територіальним громадам долучитися до переваг європейської інтеграції. У цьому зв'язку особливого значення набуває вивчення досвіду реформ і євроінтеграції країн.

Чому ми обираємо шлях децентралізації? Тому що європейський і світовий досвід свідчить, що місцеві проблеми можуть ефективно вирішуватись тільки на місцевому рівні. Держава ніколи не дійде до проблем кожного села чи міста, кожної вулиці чи двору. Всі постсоціалістичні країни центрально-східної Європи пройшли шлях децентралізації. І усі вони від цього отримали величезний поштовх для свого розвитку.

УДК 349.3

МАЛИШКО І.В., асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

malovichkoInna@meta.ua

СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТОК ЗАКОНОДАВСТВА ПРО СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ БЕЗПРИТУЛЬНИХ ДІТЕЙ

Проблема існування безпритульних дітей характерна для України від найдавніших часів і до тепер. Для її ефективного вирішення сьогодні необхідно ретельно дослідити та вивчити історичний досвід правового регулювання відносин із соціального захисту даних осіб, надання їм різноманітних видів підтримки. При дослідженні законодавства України у сфері соціального захисту безпритульних дітей можна виділити «триох китів» цієї системи: менталітет нашого народу, адже протягом всього історичного розвитку слов'янам завжди було властиво допомагати слабшим, знедоленим; державу, адже саме вона відіграла головну роль у становленні законодавства в цій сфері, створенні інфраструктури для даної соціальної групи; релігію, адже християнська віра закликає до любові до ближнього, співчуття, доброчинності. Законодавство України про соціальний захист безпритульних дітей пройшло тривалий час свого розвитку, в якому можна виокремити наступні періоди: 1) дорадянський; 2) радянський; 3) пострадянський (сучасний).

На території сучасної України соціальний захист у цілому почався з доброчинності. У часи Київської Русі проявлялися гуманність, співчуття та милість у ставленні народу до бездоглядних і безпритульних. Для таких людей утворювались спеціальні заклади, прототипи сьогоденних притулків, які носили назву «божедомки».

Особливої уваги заслуговує розвиток законодавства починаючи з часів здобуття Україною незалежності. Дослідження міжнародно-правової нормативної бази у сфері соціального захисту людини, зокрема, дозволяє стверджувати, що на сьогоденньому етапі розвитку відсутні спеціальні нормативно-правові акти із соціального захисту бездомних і безпритульних осіб. Існують лише деякі норми, які закріплюють право кожного на житло та на підтримку з боки держави у разі його відсутності тощо. Проте, закріплення даних положень навіть у такому об'ємі є базою для формування національного законодавства у сфері соціального захисту даної суспільної групи. Слід зауважити, що соціальний захист населення та бездомних осіб і безпритульних дітей, у тому числі, здійснюється в Україні відповідно до положень міжнародно-правових актів, ратифікованих державою.

Перед Україною на сьогоденній день постає завдання сформувати таке законодавство у сфері соціального захисту безпритульних дітей, яке б повністю відповідало стандартам, закріпленим у міжнародно-правових актах, ратифікованих Україною, та ратифікувати ряд актів, необхідних для інтеграції держави у Європу, що в майбутньому призведе до високого рівня соціального захисту даної категорії населення та ефективності їх реінтеграції у суспільство.

УДК 342.761

КУЗЬМЕНКО Я.П., канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО НА ЖИТТЯ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Фундаментальним правом, яке зумовлено єством людини, котре не може змінити жодне суспільство, є право людини на життя. За шкалою соціальних цінностей життя є найбільш пріоритетним благом у світі. Конституційне право на життя проголошено Основним Законом України у ст. 27 «кожна людина має невід'ємне право на життя» та гарантується заборонаю протиправного позбавлення життя. Як об'єкт юридичної охорони життя людини закріплено Конституцією України вперше. Жодна з попередніх конституцій та інших законів в минулому цього права не містили.

Особливого значення забезпечення права людини на життя набуває в умовах, коли Україна остаточно визначилась із своїм геополітичним вибором та, ратифікувавши 16 вересня 2014 року Угоду про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, взяла на себе зобов'язання щодо докорінної перебудови усіх сфер суспільного життя на принципах дотримання прав людини та основоположних свобод, забезпечення верховенства права, що в перспективі дозволить нашій державі долучитися до спільноти цивілізованих і демократичних держав, ставши повноправним членом Європейського Союзу.

Окремі положення права на життя вивчалися та вивчаються правовою наукою. Але в цілому слід зазначити, що на сьогоднішній день комплексної чіткої теоретичної концепції безпосередньо конституційного права на життя людини і громадянина не розроблено. Право на життя належить до групи громадянських прав, тому його слід розглядати у поєднанні з іншими правами цієї групи. Проблема громадянських прав займалися велика кількість вчених О. Горова, А. Колодій, П. Михайлов, А. Олійник, К. Толкачев, А. Хабібулін. Що стосується гарантій забезпечення конституційних прав та свобод людини і громадянина, то цю проблему розробляли М. Вітрук, Л. Воеводін, М. Гуренко, П. Недбайло, П. Рабінович, В. Скобелкін, Ю. Тодика.

Враховуючи зазначене варто вказати, що право людини на життя у широкому правовому значенні охоплює своїм змістом всі передбачені у законодавчій системі гарантії забезпечення та захисту життя (системи гарантій забезпечення та захисту життя у кримінальному, цивільному, сімейному, екологічно-правовому сенсі). У вузькому значенні право людини на життя охоплює можливість здійснення лише біологічних властивостей та якостей життя, пов'язаних з існуванням людини як автономної біологічної істоти.

УДК 34.03

РОСАВИЦЬКИЙ О.О., асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

ВПЛИВ МАГДЕБУРГСЬКОГО ПРАВА НА РОЗВИТОК САМОВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Одним із вагомих етапів еволюції, інституту місцевого самоврядування на теренах України був період, що тривав із середини XIV ст. і до першої половини XVII ст. Він характеризується впливом і поширенням західноєвропейських форм організації самоврядування. При цьому процес «європеїзації» самоврядування відбувався більш інтенсивно на землях нинішньої Західної України, включаючи Закарпаття. Класичним актом часткової децентралізації суверенної влади середньовічної держави та її правителя (короля) на рівень міста і його громади

була Магдебурзька грамота (по імені міста Магдебурга у Німеччині) або коронні грамоти. Міські громади отримували разом із грамотами цілу систему пільг (по сплаті податків) і компетенцій для самостійного вирішення міською владою. Твердження про значну роль і значення запровадження магдебургського права знаходимо у працях багатьох науковців.

Суть магдебурзького права полягала у тому, що міське населення звільнялось від юрисдикції урядової адміністрації (феодалів, воєвод, намісників, ін.) й місту надавалась можливість самоврядування на корпоративній основі, запроваджувались власні органи міського самоврядування. До складу громади входили міщани – жителі міста, але лише ті, які мешкали поза межами земельної території, що належала єпископу чи князю замкові. Проте Ієрархія станових, групових й Індивідуальних соціально-правових статусів визначає усе правове життя суспільства, "міру честі" кожної соціальної групи й окремої особи.

Перше українське місто, яке набуло магдебурзького права, – Новий Санчна Лемківщині (1299 р.). У 1339р. останній галицький князь Юрій-Болеслав подарував місту Сянок привілей на магдебурзьке право, а з переходом під польське правління майже всі галицько-руські міста отримують від королів привілей на магдебурзьке право: Львів (1356 р.), Кам'янець-Подільський (1374 р.), Стрий та Володимир-Волинський (1431 р.), Луцьк (1432 р.), Снятин (1442 р.), Мукачеве (1445 р.), Рівне (1493 р.), Київ (1494 р.), Дубно (1507 р.), Острог (1528 р.), Любомиль (1541 р.), Тернопіль (1548 р.), Корсунь (1584 р.), Переяслав (1585 р.), Біла Церква (1588 р.).

Через неоднорідність систем управління за цим правом, доцільним є аналіз окремих їх видів. У кожній державі, конкретному місті форми місцевого устрою за магдебурзьким правом мали особливості, які визначались у привілеях на надання магдебурзького права. Тому слід досліджувати самоврядування кожного міста зокрема, і лише в цьому контексті – міське самоврядування загалом.

УДК 631.527:633.16

КРАВЦОВА К.М., канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

Katya_kr@bigmir.net

ОБІГ ПЕСТИЦИДІВ В УКРАЇНІ ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Особливостями обігу пестицидів як об'єкту адміністративно-правового регулювання є необхідність застосування державного впливу на суспільні відносини пов'язані з зазначеним об'єктом, а також функціонування специфічного адміністративно-правового механізму його регулювання.

Об'єктом правового регулювання є економічні, політичні, соціальні, національні, майнові суспільні відносини. Слід відзначити, що розгляд об'єкта адміністративно-правового регулювання під кутом зору управлінських відносин є традиційним в адміністративно-правовій науці [1, с. 18–25].

«Об'єкт управління, вважають автори, може здійснювати вплив на довкілля у двох напрямках: «від природи до людини» (вилучення природних ресурсів) і «від людини до природи» (забруднення навколишнього середовища). Вплив на навколишнє середовище є кінцевим продуктом діяльності об'єкта управління [2, с. 155]».

Спираючись на вище викладені загальнотеоретичні положення, об'єктом адміністративно-правового регулювання у сфері обігу пестицидів у сільському господарстві слід вважати суспільні відносини у цій сфері, врегульовані нормами чинного законодавства. Об'єктами адміністративно-правових відносин є явища (предмети) матеріального і духовного світу, матеріальні і нематеріальні блага, здатні задовольнити потреби суб'єктів – учасників сфери обігу пестицидів у сільському господарстві. Коло об'єктів адміністративно-правових відносин у сфері обігу пестицидів у сільському господарстві окреслюється

інтересом його учасників. Тим самим характеристика об'єкту визначається суб'єктивними правами учасників, при чому обов'язковому врахуванню підлягає їх інтерес [4, с. 105].

Викладене дає підстави зробити висновок про те, що об'єктом адміністративно-правового регулювання у сфері обігу пестицидів у сільському господарстві є адміністративно-правові відносини з приводу виробництва, державної реєстрації, закупівлі, рекламування, транспортування, зберігання, торгівлі, застосування або ж утилізації, знищення, знешкодження пестицидів.

Отже, обіг пестицидів у сільському господарстві виступає специфічним об'єктом адміністративно-правового регулювання, який має важливе значення для розвитку української економіки та продовольчого забезпечення населення. Однак, необхідно зазначити, що до цього часу ні в науковій літературі ні в законодавстві не існує чіткого визначення терміну обігу пестицидів у сільському господарстві, що безперечно впливає на його адміністративно-правове регулювання, на весь механізм державного впливу у галузі сільського господарства.

Список літератури

1. Коваль Л. Адміністративне право України / Л. Коваль. – К.: Основи, 1994. – 154 с.
2. Екологічне управління / [Шевчук В.Я., Саталкін Ю.М., Білявський Г.О. та ін.]. – К.: Либідь, 2004. – 432 с.
3. Ківалов С.В. Адміністративне право України / С.В. Ківалов, Л.Р. Біла. – 2-ге вид., перероб. і допов. – Одеса: Юрид. літ., 2002. – 312 с.

УДК 347

БИКОВЕЦЬ О.І., асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

МОДЕЛЬНИЙ СТАТУТ ТОВАРИСТВА З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ: ОСОБЛИВОСТІ ТА СФЕРА ЗАСТОСУВАННЯ

Ідею запровадити модельний статут український законодавець запозичив з англійського корпоративного права, адже за законодавством Великої Британії ще з 1856 року компанія може при реєстрації не подавати індивідуальний статут, а заявити про дію щодо неї модельного статуту – статуту, затвердженого підзаконним нормативним актом уповноваженого державного органу. В Україні у 2011 році ідея модельного статуту втілена в життя Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо запровадження принципу державної реєстрації юридичних осіб на підставі модельного статуту» від 21.04.2011 року № 3262-VI. Зразок модельного статуту товариства з обмеженою відповідальністю був затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 16.11.2011 року № 1182.

Згідно норм українського законодавства, модельний статут – це типовий установчий документ, затверджений Кабінетом Міністрів України, який використовується для створення та провадження діяльності юридичних осіб відповідних організаційно-правових норм, містить установлені законом правила, що регулюють правовий статус, права, обов'язки та відносини, які пов'язані зі створенням, управлінням і провадженням господарської діяльності відповідних юридичних осіб.

Метою впровадження модельного статуту було, зокрема, спрощення діяльності товариств з обмеженою діяльністю, уникнення витрат на юридичні консультації з підготовки та оформлення статуту, закріплення в статуті всіх вимог чинного законодавства та мінімізації відмови державного реєстратора в реєстрації товариства у зв'язку з невідповідністю тексту. Основним документом достатнім для реєстрації товариства з обмеженою відповідальністю вважається протокол загальних зборів учасників, який підписується усіма учасниками та повинен містити відомості про вид товариства, його найменування, місцезнаходження, предмет і цілі діяльності, склад засновників та учасників, розмір статутного капіталу, розмір часток кожного з учасників, порядок внесення ними вкладів, а також інформація про провадження

діяльності на основі модельного статуту. Таким чином, в модельному статуті містяться лише «загальні» законодавчі положення, усі «спеціальні» положення щодо конкретного суб'єкта господарювання повинні бути відображені в рішенні засновників.

Використання модельного статуту значно відрізняється від звичного для всіх друкованого варіанту. По-перше, слід відзначити, що на підставі модельного статуту може здійснювати діяльність лише господарське товариство у формі товариства з обмеженою відповідальністю. По-друге, рішення про те, працювати на підставі модельного статуту чи звичайного приймає виключно вищий орган товариства (загальні збори учасників). При цьому таке рішення буде прийнято як при первинній реєстрації, так і в процесі ведення діяльності. По-третє, модельний статут не подається для реєстрації і подальшого здійснення угод в друкованому вигляді, оскільки положення будь-якої постанови КМУ є публічними і можуть змінюватися лише ним. Необхідно відзначити ще той факт, що модельний статут не містить відомостей про найменування компанії, її юридичну адресу, а також про склад учасників.

Використання схеми діяльності на підставі модельного статуту має свої переваги та недоліки. До переваг модельного статуту відносять економію на витратах, пов'язаних з розробкою індивідуального статуту. Однак ця економія досить умовна, тому що при використанні модельного статуту всі індивідуальні питання визначаються в інших документах. Найбільш доцільним є застосування модельного статуту саме невеликими товариствами з єдиним учасником або товариствами, учасники яких відносяться до однієї групи компаній. Однак у випадку великої кількості учасників, затвердження індивідуального статуту буде більш доцільним, адже в ньому можливо буде закріпити всі особливості того чи іншого бізнесу, мети діяльності, внесків учасників та розподілу майна, порядку виходу та прийняття рішень. 8 жовтня 2015 року КМУ Постановою № 820 «Про внесення зміни до пункту 5 Модельного статуту товариства з обмеженою відповідальністю» виключив обов'язковість використання печаток товариствами з обмеженою відповідальністю, які створюються на підставі модельного статуту.

Основним недоліком використання Модельного статуту є тверда регламентація, та не реалізована можливість встановлення особливих положень, які передбачені в законодавстві. Крім того на даний час є певна неузгодженість норм господарського, банківського та трудового законодавства, зокрема в питанні відкриття рахунку у банку, оскільки для відкриття рахунку в банку необхідно подати копію належним чином зареєстрованого установчого документа, в питанні працевлаштування іноземців, оскільки для отримання дозволу на працевлаштування, роботодавець зобов'язаний подати копію статуту.

Одним із недоліків використання модельного статуту є те, що зміни до нього можуть вноситися лише КМУ і будуть стосуватися всіх товариств, які працюють на його підставі. Натомість законодавець передбачив можливість в будь-який час відмовитися від використання модельного статуту та прийняти рішення продовжувати свою діяльність на підставі розроблених та затверджених установчих документів.

На сьогоднішній день використання модельного статуту в Україні не популяризовано, однак з огляду на його переваги, після усунення колізії в нормах окремих галузей права, випадки його практичного застосування стануть поширенішими.

УДК 347.918(477)

БУТ І.О., аспірант

Науковий керівник – **АНДРОНОВ І.В.**, канд. юрид. наук

Національний університет «Одеська юридична академія»

illia.b00t@gmail.com

РОЗГЛЯД СПОРІВ ТРЕТЕЙСЬКИМ СУДОМ В АГРАРНІЙ СФЕРІ

Легальне визначення поняття «третейський суд» закріплено у ст. 2 Закону України «Про третейські суди» і означає недержавний незалежний орган, що утворюється за угодою або відповідним рішенням заінтересованих фізичних та/або юридичних осіб у порядку,

встановленому цим Законом, для вирішення спорів, що виникають із цивільних та господарських правовідносин [1]. Тобто визначальною рисою такого юрисдикційного органу є його недержавний характер діяльності та утворення (залучення) до вирішення спору за взаємною згодою сторін.

В свою чергу, ст. 6 Закону України «Про третейські суди» встановлено підвідомчість справ третейським судам виходячи як зі встановлення загального критерію (спори, що впливають з цивільних та господарських правовідносин), так і передбачаючи значний перелік спорів, виключених з компетенції третейського суду, серед яких відсутня така категорія спорів як «спори в аграрній сфері», «спори з земельних правовідносин» тощо, які б могли прямо обмежити застосування третейського розгляду. Все це дає підстави вважати, що третейський розгляд в цілому може бути застосований щодо аграрних правовідносин. Основні труднощі при зверненні до третейського суду пов'язані з тим, що аграрне право є комплексною галуззю права, яка містить у собі норми та інститути, що є традиційними для інших – основних галузей права.

Тому для встановлення підвідомчості кожного конкретного спору необхідно встановлювати його підвідомчість, виходячи як із загального критерію (спір повинен впливати з цивільних чи господарських правовідносин у широкому розумінні, тобто мати приватно-правовий характер), так і зі спеціального (тобто враховуючи виключені з компетенції третейського суду категорії спорів).

До основних таких виключень, які можуть стосуватись аграрних правовідносин, може бути віднесено заборону розгляду третейським судом спорів про визнання недійсними нормативно-правових актів; спорів, що виникають при укладенні, зміні, розірванні та виконанні господарських договорів, пов'язаних із задоволенням державних потреб; справи про відновлення платоспроможності боржника чи визнання його банкрутом; справи у спорах щодо нерухомого майна, включаючи земельні ділянки; справи у спорах, що виникають з трудових відносин; справи, що виникають з корпоративних відносин у спорах між господарським товариством та його учасником (засновником, акціонером).

Отже, основними категоріями спорів, що підвідомчі третейським судам, будуть договірні спори, якими опосередковується діяльність суб'єктів аграрних правовідносин. До основних переваг арбітражу в аграрній сфері, порівняно з судовим розглядом, можна віднести: менш формалізована процедура розгляду та можливість для сторін арбітражної угоди визначати порядок третейського розгляду (однак в рамках чинного законодавства); значно коротший термін розгляду справи; можливість формування складу третейського суду сторонами, що сприятиме довірі до цього органу, а також надасть можливість залучити до розгляду справи не тільки юристів, а й інших фахівців, виходячи з характеру спірного питання; менший розмір витрат, порівняно з судовим збором; конфіденційність розгляду.

Список літератури

1. Про третейські суди: Закон України № 1701-IV від 11.05.2004 р. // Відомості Верховної Ради (ВВР). – 2004. – № 35. – Ст. 412.

УДК 343.92

НОВАК Я.В., канд. юрид. наук

Білоцерківський інститут економіки та управління ВНЗ ВМУРоЛ «Україна»

Doctrornovak@yandex.ru

АРХІТЕКТУРНИЙ НАПРЯМОК В ПРАКТИЦІ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЗЛОЧИННОСТІ

Профілактика злочинності є важливим напрямком в діяльності державних правоохоронних органів. Трансформація теоретичних положень та наукових розробок кримінології в практичну діяльність на сьогодні є об'єктивно необхідною.

Недостатня кількість уваги в науковій та практичній сфері кримінологічних досліджень приділяється саме практичним аспектам профілактики злочинності.

До таких напрямків, наприклад, належить архітектурний напрямок кримінології. Не дивлячись на появу даного напрямку у 80–90 рр. минулого століття закордоном, актуальність його на сьогодні не зменшилась.

На сьогоднішній день архітектурна кримінологія є одним з нових та цікавих напрямів у сучасній кримінології.

У 1978 році у Вісбадені відбувся перший міжнародний симпозіум з питань планування міського будівництва і зв'язку між архітектурою житлових районів і зростанням злочинності [1, с. 211].

Сутність цієї концепції полягає в тому, що між злочинністю і характером забудови, розташування будинків, плануванням населених пунктів, їх дизайном існує зв'язок, що має досить важливе значення. Цей зв'язок полягає в наступному [2, с. 11]:

1) за допомогою планування міст і селищ можна зменшувати число так званих «сліпих зон», неконтрольованих територій, які стають джерелом небезпеки, де люди виявляються беззахисними, де їм ніхто не приходить на допомогу в разі злочинних посягань;

2) характер міської архітектури може руйнувати систему соціального контролю;

3) нетямуща, похмура архітектура робить негативний вплив на психічний стан людей, нерідко виявляється фактором злочинного поведінки.

За даними досліджень, в різних країнах світу в середньому 45 % потерпілих стають жертвами злочинів біля будинку, 37 % – далеко від дому, але в закритих, недоступних візуальному спостереженню оточуючих місцях.

Психологи, також, встановили, що висотні будинки часом виявляються джерелами депресії городян.

Виявилось, що архітектурний стиль великих міст («глухі» двори і подвір'я, відсутність освітлення та камер спостереження, занедбані ділянки, бездумна забудова МАФами тощо) нерідко ініціює злочини, полегшує їх вчинення і ускладнює роботу правоохоронців під час переслідування злочинців.

Звичайно, що ці недоліки не можна вважати основними детермінантами злочинності, проте їх роль є однозначно суттєвою.

Таким чином, можна зробити висновок, що впровадження сучасних досліджень даного напрямку в практику містобудування є важливим кроком до зниження криміналізації та підвищення комфорту міського середовища.

Ці аспекти обов'язково необхідно враховувати в практиці містобудування: при проектуванні нових районів і реконструкції старих.

Список літератури

1. Иншаков С.М. Зарубежная криминология / С.М. Иншаков. – М.: Инфра-М-Норма, 1997. – 383 с.
2. О массовых беспорядках в Великобритании // Борьба с преступностью за рубежом. – 1993. – № 3. – С. 11–14.

УДК 349.6(477)

ДІДЕНКО А.О., аспірантка

Науковий керівник – **ШЕХОВЦОВ В.В.**, канд. юрид. наук

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ЩОДО РЕАЛІЗАЦІЇ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ЗАХИСТ ТВАРИН ВІД ЖОРСТОКОГО ПОВОДЖЕННЯ»

Після ратифікації міжнародної конвенції «Про жорстоке поводження з тваринами» у 2006 р. вступив у дію Закон України «Про захист тварин від жорстокого поводження», з прийняттям якого в Україні з'явилася відносно злагоджена система правових норм в галузі регулювання утримання тварин в Україні, захисту їх від жорстокого поводження.

В Законі України «Про захист тварин від жорстокого поводження» визначено як базовий принцип – наявність у тварин природних прав, причому у всіх тварин, незалежно від

того домашні вони чи дикі. Цей принцип є підставою захисту тварин від страждань і загибелі внаслідок жорстокого поводження з ними.

Проте, не дивлячись на величезну кількість випадків жорстокого поводження з тваринами в Україні, що мають місце як з боку приватних осіб, так і органів місцевого самоврядування, більшість правопорушень у сфері жорстокого поводження з тваринами залишаються безкарними: існує високий рівень латентності цього діяння. Латентність жорстокого поводження з тваринами зумовлена також недостатнім технічним оснащенням правоохоронних органів, помилками у кваліфікації злочинів, відсутністю у правоохоронців чітких уявлень про негуманне поводження з тваринами та критерії його розмежування з подібними адміністративними проступками та хуліганством. Одним із вирішальних чинників високої латентності виступає відсутність «реальних» потерпілих та інших осіб, зацікавлених у виявленні та розкритті злочинів проти моральності, окрім представників місцевих громадських організацій.

Таким чином, головним напрямком боротьби з жорстокістю у відношенні з тваринами є подальше вдосконалення Закону України «Про захист тварин від жорстокого поводження», посилення покарання за проявлену жорстокість до тварин або її пропаганду.

УДК 349.6(477)

ШЕХОВЦОВ В.В., канд. юрид. наук

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

shehovtsov2004@ukr.net

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ФАУНІСТИЧНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

З метою комплексності аналізу фауністичного законодавства доцільно розглянути положення Закону України „Про захист тварин від жорстокого поводження”, в ст. 1 якого дано характеристику цілої низки тварин та визначено їхню класифікацію:

тварини – біологічні об’єкти, що відносяться до фауни: сільськогосподарські, домашні, дикі, у тому числі домашня і дика птиця, хутрові, лабораторні, зоопаркові, циркові;

дикі тварини – тварини, природним середовищем існування яких є дика природа, у тому числі ті, які перебувають у неволі чи напіввільних умовах;

домашні тварини – собаки, коти та інші тварини, що протягом тривалого історичного періоду традиційно утримуються і розводяться людиною, а також тварини видів чи порід, штучно виведених людиною для задоволення естетичних потреб і потреб у спілкуванні, що, як правило, не мають життєздатних диких популяцій, які складаються з особин з аналогічними морфологічними ознаками, та існують тривалий час у їх природному ареалі;

сільськогосподарські тварини – тварини, що утримуються та розводяться людиною для отримання продуктів і сировини тваринного походження;

безпритульні тварини – домашні тварини, що залишилися без догляду людини або утворили напіввільні угруповання, здатні розмножуватися поза контролем людини;

експериментальна тварина – тварина, що використовується для проведення наукових дослідів, експериментів.

Отже, навіть поверховий аналіз положень цього закону дає можливість зробити висновок про те, що предмет його регулювання за колом об’єктів є набагато ширшим, аніж предмет регулювання Закону України „Про тваринний світ”, і його дія поширюється не тільки на диких, а й на інші категорії тварин – домашніх, сільськогосподарських, а також тварин з окремим статусом – безпритульних та експериментальних. Тому цей Закон розглядається як невід’ємна частина фауністичного законодавства України в частині захисту від страждань і загибелі тварин унаслідок жорстокого поводження з ними, захисту їхніх природних прав та укріплення моральності й гуманності суспільства.

Водночас у цьому Законі не розроблено поняття „дикі тварини”. Законодавець знову обмежився лише вказівкою, що природним середовищем існування диких тварин є дика природа, але відсутність подальших уточнень веде до розмивання предмета регулювання,

загрози неоднозначного тлумачення правових норм та різного застосування закону. І хоча таке становище в цілому не загрожує правильності застосування норм Закону України „Про захист тварин від жорстокого поводження”, оскільки він поширюється на всіх тварин щодо Закону України „Про тваринний світ”, такі ризики зберігаються.

УДК 349.6(477)

ПАВЛОВА О.В., аспірантка

Науковий керівник – **ГЕТЬМАН А.П.**, д-р юрид. наук

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ЩОДО ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ СКЛАДОВОЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

У розвитку людства екологічна складова є невід'ємною частиною. В основу діяльності Міжнародної комісії з довкілля та розвитку і її завершальної доповіді «Наше спільне майбутнє» була покладена нова триєдина концепція сталого (екологосоціально-економічного) розвитку. Всесвітній саміт ООН зі сталого розвитку у 2002 році підтвердив прихильність усієї світової спільноти до ідей сталого розвитку для довгострокового задоволення основних людських потреб при збереженні систем життєзабезпечення планети.

На думку Д. В. Зеркалова сталий розвиток – це процес змін, в якому експлуатація ресурсів, напрям інвестицій, орієнтація науково-технічного розвитку і інституціональні зміни погоджені один з одним і зміцнюють нинішній і майбутній потенціал для задоволення людських потреб і спрямувань.

В одному з основних документів Конференції ООН з навколишнього середовища та розвитку (Ріо-де-Жанейро, 1992 р.) «Порядку денному на XXI століття», в розділі 4 п. 33.5 відзначає, що для вирішення питань навколишнього середовища необхідні особливі зусилля. Глобальні та місцеві екологічні проблеми тісно взаємопов'язані. У Рамковій конвенції Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату та в Конвенції про біологічне різноманіття розглядаються два найбільш важливих глобальних питання.

Г.І. Балюк слушно відзначає, що найбільшим досягненням конференції ООН з проблем довкілля та розвитку в Ріо-де-Жанейро 1992 року стало саме визнання того, що проблеми навколишнього природного середовища і проблема розвитку більше не можуть розглядатися окремо одна від одної.

Ініціативи законодавців виявилось недостатньо для довгострокового запровадження Концепції сталого розвитку в Україні, до тепер. За роки незалежності в Україні було здійснено кілька спроб створити та затвердити на законодавчому рівні Концепцію сталого розвитку країни, жодна з яких не увінчалась успіхом. Жодної законотворчої ініціативи щодо впровадження проекту стратегії сталого розвитку України не було зареєстровано.

Таким чином, питання реалізації екологічної складової сталого розвитку є важливим викликом сьогодення. Його реалізація в Україні знаходиться на досить низькому рівні, що вимагає ініціативи законодавців щодо прийняття відповідних правових механізмів для його реалізації.

УДК 298.9(045)

МЕЛЬНИК Л.М., канд. політ. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

milam2015@ukr.net

АКТИВНІСТЬ НЕОРЕЛІГІЙ В СОЦІОКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ ПОСТРАДЯНСЬКИХ ДЕРЖАВ

Сучасний етап історії – це період глибокої культурної трансформації людства, яка охоплює як матеріальні, так і духовні сторони життя.

У пострадянських державах 90-ті роки минулого століття стали часом загального інтересу до нетрадиційної релігійності і основну частину зацікавлених, не кажучи вже про адептів, становила молодь. Рухнула ідеологічна система Радянського Союзу, що вже стала на той час чимось на зразок офіційної державної релігії. Ідеологія, що довгий час вибудовувала в суспільстві духовні цінності зі своїми орієнтирами на добро і зло. На той час мільйони людей колишнього Радянського Союзу були дезорієнтовані, звичні моральні цінності змінилися.

Традиційні релігійні цінності, насамперед, православні, не змогли стати для суспільства духовними орієнтирами, так як, були слабо розвинуті, оскільки, протягом тривалого часу знищувалися. Тому простір, що утворився, став швидко заповнюватися нетрадиційними релігійними культурами.

Засновником Богородичного Центру в Росії є Веніамін Якович Янкельман (Іоанн Береславський) народився у 1946 році в Москві. Із біографії представленої на ІНТЕРНЕТ-сайті дізнаємося, що він випускник Московського державного інституту іноземних мов імені Моріса Тореза у 1970 році. У 80-х роках В. Янкельман охрестився в православній церкві, отримавши при хрещенні ім'я Іоанн, взяв дівоче прізвище матері, тому і став Береславським.

Першою створеною організацією І. Береславського була «Російська автокефальна Православна Церква». У 1991 році ця група зареєструвалася в Москві під складною назвою «Московська міська профспілкорова організація священників і ченців». У 1991 р. профспілкорова організація була перетворена в суспільно-просвітницький фонд «Богородичний центр» (іменований з 27 квітня 1993 р. «Фонд Нової Святої Русі») і зареєстрована Управлінням юстиції Мосміськвиконкому 4 червня 1991 р. (реєстраційне свідоцтво № 169). А от у 1992 р. І. Береславський створив ще одну структуру, яка дістала назву «Церква Божої Матері Преображаючої» (реєстраційний номер 268 від 31.07.92 р.), однак попередня назва «Богородичний центр» назавжди закріпилося за організацією. У лютому 1997 р. Мін'юстом РФ зареєстровано централізоване релігійне об'єднання «Православна Церква Божої Матері Державна» (реєстраційний номер 388 від 4.02.97). 16 грудня 1998 р. Управління Юстиції Москви переєструвало (відповідно до Законом РФ «Про свободу совісті і про релігійні об'єднання») місцеву релігійну організацію: «Громаду Православної Церкви Божої Матері Державна м. Москви» (реєстраційний номер 747) [Дворкин А.Л. Сектоведение [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://pravbeseda.ru/library/index.php?page=book&id=925>]. Таким чином, закріплена назва «Православна церква Божої Матері «Державна» впливає із кінцевої мети нетрадиційного релігійного культу, якою є формування «Російської федеративної теократичної держави». Із офіційного сайту Богородичного сайту дізнаємося, що «вона («Православна церква Божої Матері «Державна» - Л.М.) постає з надр Істинно-Православної Церкви (катакомбної) і легалізувалася на початку 90-х рр». В Україні функціонують осередки Богородичного Центру у Донецькій, Луганській, та Миколаївській, Одеській областях та у місті Києві.

ЗМІСТ

Бровко Н.І. Реформування місцевого самоврядування в Україні як основне завдання процесу децентралізації	3
Єфремова І.І. Вплив європейського приватного права на розвиток національних систем цивільного права	4
Настіна О.І. Продаж земель сільськогосподарського призначення: шлях для інвестицій	5
Щериця С.І. Основи правового статусу засудженого	6
Ковальчук І.В. Правове регулювання міжбюджетних відносин в Україні	6
Мохонько О.О. Питання правового регулювання діяльності Національної поліції в Україні	7
Пахомова А.О. Новели законодавства про вищу освіту	8
Ломакіна І.Ю. Основні аспекти державного регулювання процесу планування та прогнозування сільськогосподарського виробництва в Україні	9
Харьковщенко Ю.Є. Ідеал християнської людини у філософській спадщині Г. Сковороди	10
Біляєв М.О. Формування громадсько-політичної думки засобами телебачення	11
Ярмола О.В. Філософія історії та історія філософії в творчості Платона	11
Терещук М.М. Позитивна юридична відповідальність в публічному праві: теоретико-правовий аналіз	12
Мельник О.Г. Децентралізація влади в Україні в умовах подальшого поглиблення євроінтеграційних процесів	13
Малишко І.В. Становлення та розвиток законодавства про соціальний захист безпритульних дітей	14
Кузьменко Я.П. Конституційне право на життя людини і громадянина	15
Росавицький О.О. Вплив магдебургського права на розвиток самоврядування в Україні	15
Кравцова К.М. Обіг пестицидів в Україні як об'єкт адміністративно-правового регулювання	16
Биковець О.І. Модельний статут товариства з обмеженою відповідальністю: особливості та сфера застосування	17
Бут І.О. Розгляд спорів третейським судом в аграрній сфері	18
Новак Я.В. Архітектурний напрямок в практиці попередження злочинності	19
Діденко А.О. Щодо реалізації Закону України «Про захист тварин від жорстокого поводження»	20
Шеховцов В.В. Актуальні проблеми фауністичного законодавства України	21
Павлова О.В. Щодо питання реалізації екологічної складової сталого розвитку в Україні	22
Мельник Л.М. Активність неорелігій в соціокультурному просторі пострадянських держав	22